

בְּדָלְכִי אַבְלָתְלִינֶז

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרכז הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרואה ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגילינו מופץ בכל בתיה הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פנינו הלכה

האם יש להמנע מאמירת שם המלה קורונה
תשובה מרכז הגדרול
רבי יצחק רצאבי שליט"א
שאלתו: האם יש להמנע מאמירת שם המגיפה,
ההינו המלה 'קורונה', ואם כן איך ראוי לומר?
תשובה: לא מצינו להימנע אלא בעדרות
שאומרים עליה דבר אחר, וחוזין נמי ביוםינו
שמנעים בני אדם מלהזכיר שם מחלת הסרטן
רח"ל. ונראה דשאוני התם שם דברים
קבועים ואינם תלויים בזמן,
המשך בעמוד הדובי.

לרופאות
שירה בת נח
בשבח"ע

בנתיבי החיבור

הרוב אליעזר נהרי שליט"א מנהל התת"

אללה החקים והמשפטים והتورות (ויקרא כט, טו)
מובא במדרשי הגודלי' למהר"ד ערני וצ"ל על פסוק זה: חקים אלו המדרשות,
והמשפטים אלו הדרינין, והتورות מלמד שנינת להן לישראל שתי TOROT אחת בפה
ואחת בכתב. אמר ר' עקיבה וכי שתי TOROT נתנו להן לישראל ולהלא TOROT הרבה
ניתן להן שנאמר זאת TOROT העולה (לעיל כ, ז) זאת TOROT זבח השלמים (שם ז) זאת TOROT
החותמת (שם ז) זאת TOROT האשם (שם ז, א) זאת TOROT זבח המנחה (שם ז) זאת TOROT
אדם כי ימונות באהיל (במדבר ט, ז) זאת TOROT הצערת (לעיל ד, ז) יש אומרין אע"פ שנינת
להן TOROT הרבה כבר חור וככלון כולן ועשאן TOROT אחת, TOROT צוה לנו משה (דברים
לט, ז) וזאת TOROT אשר שם משה לפני בני ישראל (שם ד, ט) אם כן למה נאמר TOROT
שתי TOROT, אחת בפה ואחת בכתב.

מעשה בגוי אחד שבא לפני שמאז הוקן, אמר לו ר' כמה TOROT ניתנו לכם, אמר לו אחת בכתב ואחת
שהלא בכתב, אמר לו את שבכתב אני מאמין לך, ואת שלא בכתב אין אני מאמין לך, גער בו והוציאו בינויה. בא לו לפני הלה הוקן אמר לו
כמה TOROT נתנו לכם, אמר לו שיטים, כתוב לו אלף אמר לו מהו זה אלף אלא בית, כתוב לו
שהלא בכתב אין אני מאמין לך, אמר לו שב בני שב, כתוב לו אלף אמר לו אין זה אלף אלא בית, כתוב לו
בית אמר לו מהו זה אמר לו בית, אמר לו אין זה בית אלא אלף, צרם באנו התייחסו אותו הגוי צועק איזוני אמר לו ומני הודיע לך שהוא איזוני,
אמר לו העולם יודעין שהיא איזוני, אמר לו וכל העולם יודעין שזו אלף ושזו בית, וכש שקבלת עלייך זו באמונה כך קיבל עלייך זו באמונה.
עכ"ל המדרש.

רבים הדברים הנלמדים ממעשה זה, ואנו נתפס אפס קעה המשיך לעניינו. א. הלל קיבלו ושמעו על אף היותו גוי. ב. נוסף ליאת גם כאשר
הגוי החזיף בוגדור, ר"ל, הגוי לא בקש ראייה שהTOROT שבע"פ אמת היא, אלא טען בחוץפה שאינה אמת ב"מ. הלל לא דחאו. ג. כאשר הלה
בא להסביר לו, ראשית היישבו, לסתת לו ישוב הדעת ולא זיבא כמוחלך דראשך. ד. כאשר ענה לו, השיבו בשאלת מי אמר שזו אלף וכו'. ד. ה.
נוסף ליאת, צרם לו את איזונו ולא הסתפק בדברו בלבד. ו. יש דברים המוסכמים העוברים מדור לדור שעលיהם אין עורין, ואין אדם יכול
לקיים בזקוק ולהலוק עליהם. ומכל זה נלמד לעניין חינוך בכלל וילדינו בפרט.

א. עליינו לשמעו כל ילד ואביפלו אם אינו הולך בדרך ה.

ב. גם כאשר הילד אינו מדבר בנימוס, אל לנו לדחותו, בל נשכח שמדרhisto אינו חונך בדרך הישר ומה הוא אשם בחינוך הקליקל של הרינו.
וופשוט שאין כוונתנו על ילד שמתחכזף להוריו דבזה לא בעית עסקינו.

ג. כשרוצים שהשנוי בין את דברנו, עליינו לחתת לו ישוב הדעת, ועכ"ב צרכיהם להראות לו שאנו שומעים אותו ולא דוחים אותו על הסוף, ולא
עוד אלא שיש לנו את כל הזמן עבורי, ולא עוד, אלא שאנו חפצים Shirah שהדברים שהוא שואל אכן הם רצינים ולבן הלה הושיבו.

ד. לעיתים יש להסביר לשאול בשאלת ר"ל, כאשר השואל עונה בעצמו תשובה לשאלות שנשאל מתחדרת לו התשובה ביתר ביאור, כי
מוחzia את הדברים מהכח לפועל, מהמחישה למעשה.

ה. יש פעמים שכמה שתסביר לאדם דברים, גם אם יבין בשכלו קשה לו לקבלם, ורק כאשר מרגיש זאת על גופו, נחרט לו הדבר. כמו"ב
לפעמים עדיף לא למןעו מילדי ל לעשות דבר מה שאינו כשרה בשביל שיכשל יתביש וرك או מפנים הוא את העניין.

ו. אדם צריך להבין מה שמוסכם בעולם ו עבר איש מפי איש והוא לא בכדי, והוא לא יכול לקום בזקוק ולהחליט שהוא מוחלט. אם הוא
חוש שclockים משוגעים או כנראה הוא משוגע. וזה אחד מיסודות הווית העולם, כשם שאף אחד לא מערער שרוח היא רוח וupper הוא עפר וכו'.
בן צריך להפנים לילד את TOROT הקדושה הנקראת שביבת זה שבכתב זה שבע"פ, וכ"ש הדברים שהשכל והמוסכמות מהיבין בגון, כיבור הרים, דין ומשפט
וכל כי"ב. וזה הטוב יתקנו בעצה טובה ונוכה לראות את כל עמק ישראל עושים רצון קונויהם באהבה וביראה,acci"d.

תודה.... לדורא עולם שזיכנו לשוכן למד את הילדים במוסדות התת' ומילדי הקו הטלפוני הלימודי אשר פועל
ופועל מוחילה תקופת משבר הקורונה. יהיר מלפנינו יתפרק שונעה וושוב לחוש ימינו כקדם, שולם ישות ללמידה
ללא הגבילות וללא מניעים, בשמה ובעאה מתוך נתן השקט ושלוחה דשנים ורעננים, לעשوت רענן ורא עולמים

מחידושי רבותינו

הרה"ג אורן צדוק שליט"א

מתוך שות' אורן שלחכמים ח"ג היוצא לאור בימים אלו

פתרונות ל"ח הפסח'
 אחודה חודה! בזמן ח"ל יכול להתחלף בין
 'מצה' ל"חמצץ', וכך בתינן עד הדור האחרון.
 כי המצות נעשו פיות דוגמת החמצץ.
 הזכיה בהגירה: מי שהכל שלו.
 מי בתמונה: שבעו אחרון לפטרונה!

לזאת יוציא!
 שיטת פשוטה קלה לשימוש
 שאב באשיה נאותה
 במק עזינה
 בין הפוטרים נוכנה יוגרל פוט

מי בתמונה?

בין הפוטרים נוכנה יוגרל פוט

ספר ספרה נוכנה, אלא שתווך כדי דיבור תיקו עמו לספר אהרת בשעות הספר ספרת העומר את המניין הנכון, ותיקן כדי דיבור חור בו בספר בטיעות מניין שאינו נכון. ולמהר את פני הספרה של היום הבא, נודע לו שהזרתו ביום האתמול הייתה בטיעות. האם מעתה כל ספרותיו ייעשו בלבד ברכה, כפי שהזראה הינה לגבי מי שטעה בגין הימים וברחה עליו יממה, או שם כל עניןchorה יתוך כדי דיבור' לגרע את הדיבור הקודם, הינו רק לתקון ולא לעות, ועל כן אין חזרתו כאן מגרעת כלל, ושפיר יוכל אם כן להמשיך לספר בברכה.

תשובה: נידון והנווץ בשאלת יודית, האם אומרים תוך כדי דבר כדבר, אף כאשר הדיבור השני בא לגרוע. שנמצא עוקר בכך את האמרה הראשונה, אף כאשר היהת נוכנה והתיקון נעשה בטיעות, וכמו שעמדת בשאלתך.

ומצינו נידון וזה ממש בדברי הראשונים על סוגיות הגمرا מסכת ברכות (דף י"ב). בביואר ספק הגمرا שם, פ'פתח בדישכרא וסימן בדוחמרא', אם יצא בברכתו. ונאמרו מספר שיטות בדבר. ובגמרא שם הובא נידון דומה לנידוננו, והוא כאשר בירך את הברכה כיואת, ובתוספת הוסיף לה תוספת שהיא טעות. כגון שאחוי כסר בירך ובירך 'שהכל נוליה בברכו', וכן כדי דבר הוסיף בטיעות 'בורה פרי הגפן'. ונחלהון הראשונים בדבר האם יצא בברכתו זו, על אף התוספת שהוסיף שאינה נוכנה, ומינה לנידון דין.

בעל המאור (דף ז: מדפה"ר) סובר, שבתוספת זו נמצא גורע. וזאת מה שהביא את גירסת הר"ף בה מבואר, שהזה גופה הספק שבגמרא הנזכרת. וכיון שלא איפשיטה איבעיא, עבדין בה לקולא, שספק ברכות להקל, ויצא ידי ברכה. אולם הוא לכשלעצמו כתוב לחלוק על כד, שפותח לו שבכח"ג לא יצא, להיות שהכל הולך אחר החתימה. ומכיון שלא היהת כיואת לא יצא, וצריך לחזור ולברך שנית, אם היה רוצה לשעות.

וכן היא דעת הראב"ד בהשגותיו (שם) המכוננות 'כתב שם', שהסכים עמו בהזראה זו. רק שחלק עליו שאין כן גירסת הר"ף באיבעיא דש"ס, אלא שמדובר שפתח בדוחמרא וסימן בדישכרא, והיינו שתיקון כיואת את טעותו שטעה.

ונמצא שלדעתם בנידון דין, بما שהוסיף תוך כדי דבר אמרה שאינה נוכנה, עוקר הוא את האמרה הראשונה, וצריך לחזור ולברך. וכ"ה דעת הר"ד בפסקיו, והמאיר בדוכתין.

אלא שהרמב"ן בספר מלוחמותיו (שם) חולק עליהם, ושזהו גופה הספק שנסתפקה בו הגمرا ולא איפשיטה, לפי גירסת הר"ף והגאנונים (והוא כהנתן בעל המאור בדעת הר"ף). אלא שהוא לכשלעצמו כתוב לחזק את הצד שבספק זה, שיצא בו ידי חובה, אף שתפקידו תוך כדי דבר אמרה שאינה נוכנה, באומרו, לעולם אימא לך בפתח בדישכרא אדישכרא, אף על גב דסימן בדוחמרא יצא. לפי שכבר נשלמה ברכותו למני. ומאי דאמר בתה הци, מילדי דכדי נינחו, אף על גב דעתך בזו, לית לנו בה. והובא ביאור זה בשתייה בחידושים הריטב"א, (בחידושים המיויחסים לאביו (הויצאת מוסד הרב קווק)).

והרשב"א בחידושיו ע"מ ס' ברכות (י"ב), כתוב לדוחות ביאור זה באיבעיא דש"ס. שלא מסתבר שהחתימה תהא גורעת במה שבירך עד כאן כיואת, זה לשונו, 'שהזה גופה הספק בתוספת שהוסיף לאחר שסימן ברכתו, ואפלו אמר לאחר מכן כמה דברים'. וכן במה דפשיטה זו, שכאשר בירך את כל הברכה בטיעות, ולבסוף תיקון תוך כדי דבר, שפותח בעל המאור וסייעו. גם בזאת הוקשה הרשב"א על דרך הקושי הרាជון, יעוזין]. ונמצא שלמעשה תואמת דעתו את סברת הרמב"ז, שאין ממשות לתוספת שהוסיף כלל, לאחר שבירך את ברכתו בראוי. רק שנחלהון אם זו היא איבעיא דהש"ס.

ונמצא לפניו שלוש שיטות בדבר, הר"ף והגאנונים סוברים, שהזה גופה איבעיא דהש"ס. וכיון שלא איפשיטה יצא בברכתו ויזעין בתשובות הרשב"א (ח"א סימן לה"ה), שכתב לחוש לשיטת הר"ף והגאנונים, כאשר פתח בורא פרי הגפן על שכר, וסימן כיואת ברכת שחכל נהיה בברכו, שאינו חור. למחרות שסבירא ליה בדעת רשי"י בביואר הסוגיא, ולדעתו כל השוכיר בפי דבר טעות, הרי זה חורו. ושיטת בעל המאור וסייעו, שכל תוספת הנעשית תוך כדי דבר, אפילו באופן שמרעעת מה שאמר מעיקרה, הרי זו עוקרת ולא יצא ידי חובהו. ואילו שיטת הרמב"ן והרשב"א ההיפך מכך, ואפשר שאף רשי"י סבירא ליה כן, שהרי הרשב"א יצא מכח פירוש דברי רשי"י את האיבעיא זו. שתוספת הנאמרת לאחר שנשלמה האמרה, אין בה ממש ומילוי דכדי נינחו.

ונמצא למשנה ברורה שהזראה כדעת הרמב"ן והרשב"א, שאין בכך תוספת אמרה תוך כדי דבר, לעקור אמרה שנאמרה כהוגן. והוא ממה שבכתב בסימן ר"ט סק"ז, שהמברך ברכת מאורי האש בהבדלה, לאחר שבירך על היין. וכן נזכר שצורך לברך על הבשימים, ועל כן תיקון את עומו תוך כדי דבר, לברך ברכת בשםים. עלתה לו ברכת מאורי האש שבירך, וצריך לחזור ולברך שנית על הבשימים. וציין שם למה שבכתב בסימן מ"ז סק"ב, שם נשנית הזראה זו, במני שבירך זוקף כפופים ותוך כדי דבר אמר מתיר אסורים. שהזראה שם שיצא בזה ידי ברכת זוקף כפופים בלבד, וצריך לחזור ולברך ברכת מתיר אסורים.

ובזראה זו דיקא נחלהון עמו כף החיים (סימן מ"ז סקמ"ז) מדנפשה, שהזראה שאינו צריך לחזור שנית ולברך, היה שיצא ידי חובתו בשתי הרכבות, וכיון שתיהן נצרכות. והביא ראייה לכך מהזראת מրן בשולחן ערוך (סימן של"א סעיף ע"ח), שניתן לכלול מספר ברכות בברכה אחת).

ולאור האמור, כיון שתוננה השאלה שלפנינו בחלוקת ראשונים, נמצא שיכל לספר את שאר הלילות בברכה. וזאת לאור הזראת מרן

לעלוי נטמת
 מרדיyi בן שלמה חסיד
 בן עמי בן בנימין עזירוי, הנצעב"ה

לוש"ק
 תומר ישראל בן יעקב
 ואודליה בת מנשה

لدראות
 יוסף בן משה דניין
 בשכחה"

מהליכות אבותינו

**מעלת שמירת מסורת אבותינו ובפרט
מבטאינו בלשון הקודש**

הנה מזה עשרות שנים שחכמי תימן בדורנו [ובדור שלפניו] מדברים על מעלה שמירת מהג' אבותינו ובפרט מבטא לשון הקודש, ובראשם מרן הג"ר רצאי שיליט"א, אשר אף אמר לשואלי מדוע בשיעורי הוא קורא בהגיית אבותינו שדבר זה קשה להבנה לאחינו מבני עדות אחרות החפצים לשמעו דברתו. השיב, שהוא משתדל לדבר בלשון צחה וברורה שקבעו מסורת מדוקיקת להפליא איש מפי איש ללא שינוי ותמורה וכשיגיע מלך המשיח כולן יצטרכו לדבר כך, וא"כ אדרבה כדי להם להתרגל מעתה לדבר בשפה ברורה, עכ"ל בקיצור.

וגם עתה (הילולת מהר"ץ התש"פ) בנדפס בגילון הדרך ראיון אשר נעשו עמו, השיב למראינו ששאלו, ומהיח יונגן כמנהג היהודי תימן...? "בעורת ה'", יונגן ונינגן את כולם. הרוי זה המנהג המקורי של אבותינו, המסורת שנגנו כל קהל עדת ישראל בזמן בית המקדש, מאו ומועלם. ואו יתקיים בנו מקרא שבתוב חדש ימינו כקדם". ע"ב.

ובדברי מרן שליט"א מצאתי שכבר אמר זאת [בתוך אחת מדרשותיו] הגאון הגדול משירדי דור ישרים שוכן רבים להיות בקרבתו בארץנו הקדושה מוהר"ר יהיא אלישיך זצ"ל, והבאו דבריו בספר ירבינו יהיא אלישיך עמי רל"ד ועוד:

ואנחנו נדבר במבטינו, בשפה ברורה, ובנעימה טהורה, כמו זמלאים.

ואם אני בא אצל האשכנזים, או אצל הספרדים, אני מוכחה לדבר בשפה המדוברת. אבל כשאலם תימני, אפילו שיש שנים שלושה לא תימנים, אנחנו יודיעים שהם מבינים, וצריכים להרגיל אותם.

ובшибא המשיח, הוא ילמד את כולן מבטא לשון הקדרש כמו התימנית. כי מבטינו, יש לכל אות ואות ביטוי בפנ"ע, כמו שלמד אותנו משה רבינו.

ולדוגמא, "קרה פלוני", הפירוש הוא קרא לחברו. ויש "קרה פלוני", הפירוש חפר בור.Theta זה Theta, וו זה וו, בית זה בית. עכ"ל.

אשרינו שוכנו

בשולchan ערוך סימן תפ"ט סעיף ח'. שבכל מקום שישנו ספק, אפשר לצרף את מחלוקת הראשונים הירושעה, אם כל ימי הספירה הרי הם כיחידה אחת וכגדעת בעל הלכות גדולות או שהוא כל יום הוא בפני עצמו כדעת ר"י. ועל כן עושים בו שספק אף לברך, כיון שיטה שיטה בראשונים הסוברת, שמצוות ספירת העומר אינה מדאוריתית, (וכמו שהארכנו בתשובתינו להרב הנזכר בחולק רבי מיכירנו זה).

וסמוך לאדפוסי ספרא, נודמנה לפניו הוראת הגושז"א בתשובה כת"י, המובאת בספר הליכות שלמה (תפילה, עמוד 224), שנשאל בשאלה זו ממש. והשיב, "שמסתבר שיצא בספריתו הראשונה, ואין החರטה מקללת". ולאור מה שהבאנו למעלה הדבר אינו פשוט כלל, ואינו תלוי בסברת עצמוני, היות שנתנו הדבר במחלוקת ראשונים גדולת. אלא שהוראותנו נמצאת תואמת את הוראת המשנ"ב הנוכרת, בשני מקומותיו. אשר נתמכת בדעתו של הרמב"ן והרשב"א.

מסקנה: הספר כהוון את ספירת אותו היום, אולי מיד עליה בדעתו שטעה בה, ותוך כדי דיבור תיקנה לספירה שאינה נכונה. הנה אם עמד על טעותו שאין הדבר כן, עד שקיעת החכמה של היום שלאחריו, ומה ספר תחילת היא הספרה הנכונה. הרי זה חוזר וספר بلا ברכה את מנין הימים הנכון. ולגביה שאר הימים הרי הוא סופר בברכה. והתברא שהוראה זו הינה אף אם לא נזכר עד לספירת היום שלאחריו, שאת שאר הימים סופר בברכה. כיון שנתנו הדבר במחלוקת פוסקים, עבדין ספק ספיקא לבך.

ברכיותינו לרב המחבר שליט"א שיפורו מעינותיו חוזה וירבה גבולה לתלמידים.

ויתן להשיג את השוו"ת החדש ושאר ספרי המחבר במקורות הת"ת)

וידבר ד' אל משה בהר סיני לאמר (ויקרא כה, א) הקשו המפרשים ז"ל, למה במצות השמיטה ייחסה בהר סיני יותר מאשר המצאות, וכל המצאות כולם ניתנו בהר סיני. וכל אחר מצא טוב טעם, ושביעים פנים לתורה. אף אני אעננה חלקי, אם ייכש בעניינים אחרים: הנה בפרשת בראשית כתבנו בשם הרב ערך נחל ז"ל, שנודע בספר יצירה, שככל מה שברא הקב"ה, בראש משקל אחר, עולם, שנה, נפש. ובכל אחד יש כל ופרט עד אין מספר. וכך מוטל עליו בכל דברי התורה, להביט כל אחד לפניו, איך הדבר הזה בא עולם, שנה, נפש, עד כאן:

אם כן, ראוי להביט איך מدت העונה באה בעולם, שנה, נפש. והנה בדרך כלל אפשר לומר כי העונה בעולם, הוא הר סיני, שבחר בו השם יתרוך לישראל, מפני קטנותו ושפלוונו. וזה תמצא סיני גימטריא עונה. ואין זוכה להבין התורה, אלא מי שהוא עניין, דוגמת סיני שהוא שפה שבקרים, ומצא מין את מינו וניאור:

ובטעם השמטה, כתבו המפרשים ז"ל, שבאה להשרות באמונה והבטחון.

וידוע שורש האמונה והבטחון, באה מתוק עונה ושפלוות הלב, ועויבת הרבות הון, כמו

שאמר הכתוב פן תאכל ושבעת וכי וכסף וזה ירבה לך וככל אשר לך ירבה ורמ' לבבך ושבחת וכו':

על כן באה מצות השמטה שלא יזרע ולא יקצור ולא יבוצר כרמו, למעט אסיפת הון, כדי

להשרות באמון השפלוות והעונה, המביאה אותו לידי מרת האמונה והבטחון, ולא ירמ' לבבך. וגם כשהראה הארץ بلا עבודה, ולא תצמיח שדהו, הוא משפיל ומגניע לו

יותר מכל השש השנים:

וזהו מدت העונה בשנים, דוגמת שפלוות הר סיני. וזה הזכייר במצוה זו הר סיני, מטעם

מצאו מין את מין, להורות שהשנה הזאת הוזאת דוגמת הר סיני. ומדת העונה בנפש, אינה צריכה

ביהר, כי באה באדם ממי לא כמו שכתבנו. ובדרך כלל היא נשמת משה רבינו עלי

השלום, שנאמר בו ומשה ענו מאך מכל האדים:

(חו טוב למורה"ר בריחי ז"ל)

שכיס לגינס עם
ההגבילות כפי
שהווו הרכבים
לשימוש כללי
משרץ הבריאות

לעילוי נשמת חיים בן יהיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעד בשראי ז"ל, יוסף בן יהיא נהרי ז"ל, ר' אריהם בן יצחק דוד טביב ז"ל,
יפה בת יהיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בניים

חכמי תימן

הרב אברהם בן דוד צברוי זצ"ל נולד בשרעב לפני כמא וחמשים שנה. התפרסם בצדתו. עליה ארצתה עם אשטו לפני העליה הגדולה. התישב במושבה רחובות והיו מושבה. מעט ממעשו ומופתיו נתפרסמו בספרו של הר"ס חווה זצ"ל.

ידע עת פטירתו ונפטר במושבה קדרימה ביב"ב סיון לאחר אמר תיקון החותם.

תנצב"ה

לכל השואלים!

העלון האחרון שיצא על ידינו הוא להג הפסח, וזה העalon האחרון. המעניינים לקבל את העalon של פסח יטלו לטל: 050-4150896

הודות...
הברכה...

לידינו היקרים משכער הימים

משכ"ק מרון

הרבי שילוח יגאל הייז

ולאייש רב הפעלים

הרבי אליחי שורעли הייז

אשר נעתרים תמיד לבקשתינו

ומסייעים בשמה לעוזרנו.

ימלא ה' כל משאלות לנו, ווית

לימוד התשכ"ר יעמוד לזוטם, יויט

לראות בענים ובני בענים עוסקים

בעתורת האלדים ומשמרם מסורת

אלותינו הקדושים והטהורים, מתן

שםחה וועשר והווים אROLIM, אמן

הערות, הארונות ותשבות לחידות

ניתן לשולח לפקס: 03-9130009 או במייל:

e0504150896@gmail.com

שבים ללימודים עם ההgelות כפי שהרו הרכבים לשם כלל מושך הכריאות

חוגים את הלולות ושב"י ללא מזרה אף עם שירים נאים ופרסים

פנוי הלכה

המשך מהעמוד הקודם מה שאין בן מגיפה אינה תלואה ועומדת אלא זמן קצר, על דרך שנאמר בישעיהו (כ"ו, כ') "חבי במעט רגע עד ישבר עם, שדרשוهو רוזל" בבבא קמא דף ס' ע"ב על זמן הדבר. אכן מצינו בנדרים דף מא: בורדם אין מבקרים ואין מזכיריםשמו, וחידש הגראי"ח בגין היודע שם מדינפשיה, שהטעם מפני שלכל מני חולין, יש ממנה בפני עצמו, ואלו הממנונים על חולין זה שלבודם מתרם להתפעל בשמעם שם החולין הזה מפני בני אדם, שאו יכbedo החולין על כל אותם החולינים בו, כאשר תמצא לחו"ל שאין דרכם להזכיר שם צדעת בפירוש וכו' יעו"ש. אבל מדויק מלשונו לדידיה נמי דוקא בבורדם מאחר שמדת הממנונים לחתפעל, ולא בשאר חוליהם, ואין לבדוק מהhalb בלבד בלא ראה. ככלchner שהראשונים שם, נתנו לך טעמי אחרים למגורי. הר"ן כתוב שם (בسو"ף עמוד א') שלאו לשון נקייה הוא, והתוספות והרא"ש כתבו לפי שהחוללה מתבישי כשם זוכיר יעו"ש. ואמנם שם בגין יהודע סיים דמה שכטב בראש"י שkopetz מזה לה, נראה דמדמה לחו"ל הדבר, דכתיב ביה (דברים כ"ח, כ"א) יזבק יי' בך את הדבר, שהוא חולין המדק בר מין יעו"ש, ואפשר להבין מה זה הוא הדברין לקורונה דהארינה שהוא מדק, ולזה ריש"י (מדויק טפי לכתוב, בפירוש הסתמא, אין להוסיף מעצמין שאר חולין ללא מקור. כן נראה לענד). (וחזון שהגראי"ח עצמו הזכיר שמו שלחולין הקולירא, בבבא קמא דף ס' ע"ב יעו"ש, וכן מציין בעור ספרים רבים, גם שיש מקום לדוחות). ועיין עוד המאור שנאה ס"ז חוברת ג' (תנ"א דף צ"ז, וחוברת ד': תשובה זו נתקבה עלי' ידינו הרב שילה ניאלי והרב אביחי שרעבי היי')

בדרכיהם אתה תלר....

להצלחת ר' אברהם בן

זכירה מדויל הייז הוא וב"ב

ה' אלדיים נתן לי לשון לימודים (ח'י)

ספר מהור"ד יהיא עומייס זצ"ל (רבה של רדאע). עם אחת נכنتי למדינה בבוקר בשעה שבע, והנה יהודי בחור רץ כסוס בא מכפר שלהם עד שהגע פתח הבית של השופט הנזכר. חשבת אולי היה ערבי שהכח אותה או איה המכפר או יהודי אחר. הלכתי לבתיו, והוא נכנס בית השופט.

אחר הצהרים נכנסתי והנה היהורי אחד מחילוי השופט לבוש וחגור כאחד החילאים. הרגשתי שכבודאי המיר דתו. ובנתני ג"כ חסידות השופט התנהגותו יופק מן שופטים וערבים אחרים. אחרים נוהגים אם יהודי ומוחלות ואומרים ואד אלה פי רין אל אלסלאם. (הוסף ה' בדרת ישמעאלים). אבל השופט לא בתופס נתחבר המומר לחילוי צילאן בעלי זוער, ומספר להם שיש לו אשה יהודית בגילו בן שמונה עשרה והוא רוצה להביאה לו. החילאים איזרו חיל ובעל עת הולכים לבית אביה לחפש אותה והוא ברחה אצל צער אחר. ונשאר הצער וההפסד על בית אביה עד שתתשש כוחם לסלול. באו אליו ושפכו שיחם בכדי להמציא להם תרופה.

המשך איה בלאו בשבעה הבה

לוז"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לוז"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה